

mand, der giver sig hen i drømmen, er smerten givet. Men var den store Debureau mon blevet en større mikiker med G. ved sin side i stedet for Natalie? Var Lacenaire blevet en mindre forbrøder? Og Lemaître en større skuespiller? Svaret giver sig selv – for Garance er kærligheden, ikke som psykologi, men som vision og inspiration. (*Arletty i Carnés* „Paradisets børn“. 1944.)

GELSOMINA, ital. pigebar, f. omk. 1937. G., der er evnesvag, vokser op i fattigdom ved en af Italiens kyster og bliver i 17-18 årsalderen solgt af moderen for 1000 lire til den omrejsende gøgler Zampano. Han træner den lille godmodige tosse til at optræde som klown, og hun finder sig villigt i den råstærke mands hårdhændede dressur. Som hendes eneste tilflugt i denne verden kalder gøgleren efterhånden på en følsom hengivelse i hende, som han dog slet ikke har sind og øje for. I den enfoldiges godhed og renhed contra den mere kløgtiges næsten dyriske råhed ligger kimen til et martyrium, som senere skal blive virkelighed. Trods – eller måske på grund af – hendes selvudslettelse bliver Zampano mod sin vilje og sit vidende stadig mere afhængig af G. – pigens hundegagte tålmodighed er som en påmindelse og et krav på ham, som han svarer igen på med primitive følelsesreaktioner, der er en mærkelig blanding af had og skinsyge.

Det følelseskaos, som G. efterhånden rejser i Zampano, kulminerer i gøglerens mord på artistkollegaen Narren, den eneste, der er kommet G. i møde med venlighed og forståelse. Med Narrens død er G.s martyrium inde. Zampano tåler nu aldeles ikke hendes nærhed og overlader hende en dag til den usikre skæbne midt på en øde vej. Om G. hører der herefter intet nyt, før Zampano flere år efter i en lille by hører et barn synge den strofe, som G. overtog fra Narren. Barnet fortæller, at det har lært strofen af G., som en dag blev fundet syg på stranden og siden døde i hendes hjem. Gøgleren, det elendige menneske, er nu endelig moden til at erkende, at han i virkeligheden holdt af den lille tosse og nu savner hende. Og G., den enfoldige, der skal vinde saligheden, den sidste, der skal blive den første, har omsider fået lov til at opfylde sin lidelses egentlige bestemmelse. G.s passionshistorie er slut – kanoniseringen venter hende. (*Giulietta Masina i Fellinis* „La Strada“ 1954.)

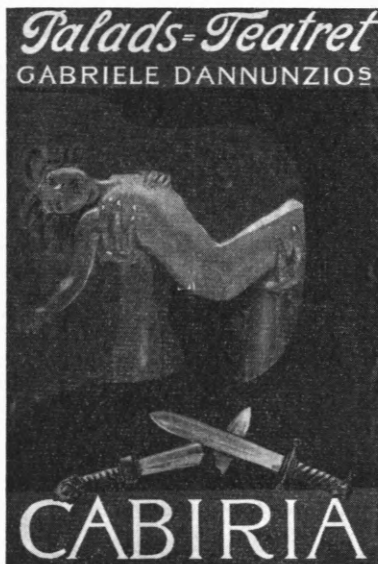
NOTER

Det Danske Filmmuseum efterlyser eksemplarer af „Kosmorama 1“. For et eksemplar af dette nummer vil man kunne få to af vore pjecer. Man vil også kunne få to andre numre for nr. 1.

Som nævnt i indledningen til „Michael“ var det ikke *Grete Mosheim*, man så på forsiden af sidste nummer, men *Nora Gregor*. Og det er blevet konstateret, at *Robert Garrison* ikke – således som det blev hævdet i samme nummer med *Ebbe Neergaards* „En Filminstruktørs Arbejde“ som kilde – filmdebuterede i „Michael“; han havde f. eks. tidligere spillet i „Menschen“.

I „Kosmorama 3“ bragte vi et *Theodor Christensen*-index, i nr. 4 et *Jørgen Roos*-index, i nr. 6 et *Søren Melson*-index, i nr. 8 et *Svend Aage Lorentz*-index og i nr. 11 et *Hagen Hasselbalch*-index. Heldigvis har disse instruktører været meget produktive siden vore indexer fra 1954 og 1955, og vi fører dem nu på bagsiden up to date. Jørgen Roos har i mellemtiden debuteret som spillefilminstruktør (”6-Dagesløbet“), og Hagen Hasselbalch forbereder i øjeblikket sin første spillefilm – nu håber vi, at det snart bliver Theodor Christensens og Søren Melsons tur.

Fra Filmmuseets plakatsamling

Filmmuseets medlemmer havde omkring årsskiftet lejlighed til at se Giovanni Pastrones „Cabiria“ (1913). Her er den drastiske plakat, der blev fremstillet til premieren herhjemme.